

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/258/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212230260
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Angela Čechová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7212230260.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobkyne F. Y., bytom N., Q. XX, zast. JUDr. Alicou Verešovou, advokátkou, Košice, Kuzmányho 57, proti žalovanému V. Halászovi, bytom N., Q. XX, zast. JUDr. Evou Geleneky - Hencovskou, advokátkou, Košice, Bajzova 2, o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 13C 289/2012-46 z 1.3.2013 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o trovách konania.

Žalovaný nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom zamietol žalobný návrh žalobkyne o neplatnosť právneho úkonu a o trovách konania účastníkov rozhodol tak, že žiaden z nich nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobu zamietol súd z dôvodu jej procesnej neprípustnosti, to znamená nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne v zmysle § 80 písm.c/ O.s.p. na požadovanom určení neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k bytu uzavretej dňa 21.12.1998. O náhrade trov konania účastníkov rozhodol za použitia ust. § 150 ods. 1 O.s.p., na základe ktorého náhradu účastníkom nepriznal. Podľa odôvodnenia tohto výroku, súd za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval skutočnosti, že v prípade žalobkyne, ktorá by inak podľa zásady úspechu a neúspechu vo veci bola povinná žalovanému hradiť trovy konania, sa jedná o osobu - poberateľku starobného dôchodku, o osobu, ktorá v predmetnom byte žalovaného na základe jeho osobného záväzku má stále právo bývať a jedná sa o osoby v príbuzenskom, hoc aj nie celkom blízkom vzťahu a preto usúdil, že by ju nebolo spravodlivé zaviazat' na náhradu trov konania žalobcovi. Uzavrel tak, že každý z účastníkov má znášať svoje trovy sám.

Rozsudok vo výroku o náhrade trov konania napadol včas podaným odvolaním žalovaný. Uviedol, že napadnutý výrok rozsudku nepovažuje za správny, pretože súd neúplne zistil skutkový stav a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm.c/, d/ a f/ O.s.p.). Citoval zákonné znenie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že podľa ustálenej súdnej praxe aplikácia tohto ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter, že pri použití tohto ustanovenia súd musí prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov, teda nielen u účastníka, ktorého by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov konania dotknutá. V danom prípade však konajúci súd vôbec neskúmal jeho majetkové a zárobkové pomery a podľa jeho vedomostí ani majetkové a zárobkové pomery žalobkyne, pričom žalobkyňa je vlastníkom dvoch nehnuteľností v katastrálnom území Z.. Poukázal na to, že v odôvodnení rozhodnutia je

konštatovaná len skutočnosť, že žalobkyňa je starobný dôchodca. Pri rozhodovaní o trovách konania súd si musí tiež všímať okolnosti, ktoré viedli jeho účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní a v konkrétnom prípade sa jedná zo strany žalobkyne o celkom zjavné bezúspešné uplatnenie práva, nakoľko na požadovanej žalobe nemá naliehavý právny záujem. Žalobkyňa je zastúpená advokátom a preto podľa jeho názoru mohla reagovať na priebeh konania a žalobu vziať späť už po jeho vyjadrení sa k žalobe, čo by zabránilo vzniku ďalších trov, pričom on všetky podstatné skutočnosti a dôkazy uviedol už pri prvom úkone - vyjadrení sa k žalobe. Pokiaľ súd poukazuje na jeho príbuzenský vzťah so žalobkyňou uviedol, že ich príbuzenský vzťah nijako nebránil žalobkyni podať voči nemu žalobu na súd, že bývať v dotknutom byte žalobkyni nikdy nebránil a ani ju nevyháňal a ani v samotnom návrhu na začatie konania žalobkyňa takúto skutočnosť neuvádza. Vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý výrok rozsudku považuje za nedostatočne odôvodnený a nesprávny a navrhol zmeniť napadnuté uznesenie a priznať mu trovy prvostupňového a aj odvolacieho konania.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že ona si s prihliadnutím na svoj vek a nepriaznivý zdravotný stav zo starobného dôchodku hradí výdavky na štyri druhy liekov, užívanie ktorých je nevyhnutné na podporu činnosti srdca, uhrádza si náklady na inzulín a s tým súvisiace podporné pomôcky a v súvislosti s týmito skutočnosťami má zvýšené náklady na diabetickú - diétu stravu. Navrhla potvrdiť rozsudok v napadnutom výroku.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku o náhrade trov konania je vecne správny, preto ho potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

V sporovom konaní (ako je tomu nepochybne aj v danom prípade) sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania.

Podľa názoru odvolacieho súdu úvaha súdu prvého stupňa o použití ust. § 150 ods. 1 O.s.p. pre rozhodnutie o náhrade trov konania medzi účastníkmi je správna. Okolnosti, ktoré súd v danej veci posúdil za hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov žalovanému možno akceptovať. Z obsahu žaloby, listín k nej pripojených a z priebehu konania je zrejmé, že k podaniu žaloby žalobkyňu viedlo opísané správanie sa žalovaného, ale najmä jeho partnerky O. O. k žalobkyni, pre ktoré byť žalobkyňa, napriek právu doživotného bývania, nemôže užívať. Táto okolnosť z hľadiska aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. má predovšetkým osobitný význam. Podstatnou okolnosťou je aj vek žalobkyne a jej nepriaznivý zdravotný stav vyžadujúci si značné výdavky z jej starobného dôchodku na zadováženie potrebných liekov. Vzhľadom na uvedené okolnosti konkrétneho prípadu, aj podľa odvolacieho súdu by sa priznanie náhrady trov konania žalovanému, ktorý má osobný záväzok voči žalobkyni, javilo ako neprimeraná tvrdosť, pričom žalovaný v odvolaní ani netvrdí, že by sa nepriznanie náhrady trov citeľne dotklo jeho majetkovej sféry.

Žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyňa, ktorá by vzhľadom na uvedený úspech mala, náhradu trov odvolacieho konania nepožadovala (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.), preto o nej nebolo rozhodnuté.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.